

VICTORIA HELEN
STONE

JANE DOE

SZÜRKE KISEGÉR?

„Hölgyek, végre itt a bosszú története,
amit mindig is megérdemeltünk.”

– *Criminal Element*

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

VICTORIA HELEN STONE

JANE
DOE

SZÜRKE KISEGÉR?

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Ezt a könyvet J.-nek írtam,
és mindenki másnak, akinek szüksége van rá.*

1. FEJEZET

ELKAPOM A PILLANATOT, amikor először észrevesz. Ahogy kissé későn feltűnik neki az új lány az irodában. Én cserébe nem veszem észre. Egyáltalán nem.

Olyan férfi, aki szereti azt hinni, ő irányít. Fél a határozott fellépésű nőktől. Egy vakmerő lányt hogyan is lehetne irányítani? Ezért aztán csak a szempilláim mögül figyelem, és a papírjaim felé fordítom az arcomat.

A munkám nem igényel nagy koncentrációt. A valódi történetnek nincs nyoma az önéletrajzomban, amit ehhez az irodához küldtem be, de egy jogi diplomával és hatévnyi tapasztalattal túlképzett vagyok az efféle munkához. Mégis, az adatrögzítés megnyugtató. Olyan módon kielégítő, ahogy a jogi munka nem. Visszarázódom a ritmusba, és figyelmen kívül hagyom a férfit.

Nem ő a főnök. Steven Hepsworth klasszikus középvezető. A nagykutya felé tiszteletet mutat. Normálisan végzi a munkáját. Üzleti diplomája van, fehér és klasszikusan jóképű, úgyhogy boldogulni fog az életben. Remek parti.

Tegnap, az orientációs körbevezetésen vettem észre laza sármányát. Túl sok zselét használ a hajára, de sokat mosolyog, és a mosolya

őszintének tűnik. Barna szemének melege közelebb hívogat. Elvonja a figyelmet a puha álláról. Az emberek kedvelik. A többi nő az irodában flörtöl, amikor beszél velük. Kedves fickó.

Valaki letesz elém egy kupac rögzítésre váró jegyzőkönyvet. A nap hátralevő részére megfeledkezem Steven Hepsworthról.

Én is flörtölni fogok vele, ahogy a többiek. De egyelőre még nem.

2. FEJEZET

A HARMADIK NAPOMON TALÁL RÁM a pihenőszobában. Ebédidőben. Előfordulhat, hogy véletlenül botlott belém, de a vezetők többsége az emeleti pihenőszobát használja, vagyis én így hallottam. Ugyanakkor Steven valószínűleg jobban szereti, ha ő a legmagasabb rangú ember a szobában, tehát lehet, hogy szívesebben étkezik velünk, jobbágyokkal.

– Szia! – köszön derűsen. – Steven vagyok.

– Én Jane – válaszolom mosolyogva, és kezet nyújtok.

Finoman megrázza, alig szorítja meg az ujjaimat. Gyűlölöm azokat a férfiakat, akik úgy ráznak kezet a nőekkel, mintha maszkulin erejük bármikor összeroppantathatná a nő alsóbbrendű csontjait, mégis ragyogó tekintettel nézek rá.

– Új lány az irodában?

– Így igaz!

Amikor elengedi a kezemet, majdnem hagyom, hogy a karom élettelenül az asztalra zuhanjon, ám inkább összefonom a mellem alatt. Tekintete gyorsan a dekoltázsomra siklik. Érdeklődik, de csak diszkrétén.

A ruhám puha anyagú és virágmintás, akárcsak az összes mostanában vásárolt cuccom. Akár szerény is lehetne, azonban túl sok gombot hagytam nyitva rajta. A mi Stevenünk szereti a melleket. Az enyém nem nagy, de azért látható, és fel is nyomtam, hogy inkább C-nek, mint B-nek látsszon. Tetszik neki az eredmény. Ha talán lát majd meztelenül, csalódott lesz, de az is a javamra válik majd.

– Mi járatban a mi kis irodánkban? – kérdezi.

– Hát, tudod... a régi nóta. Néhány hete költöztem vissza a városba, és hallottam, hogy adatrögzítőt keresnek. Úgyhogy itt vagyok.

– Most fejezted be az egyetemet?

Harmincéves vagyok, úgyhogy felnevetek a hízelgésén.

– Inkább egy csúnya kapcsolatot fejeztem be.

– Tudom, milyen az – mondja, és csípőjével a pihenőszoba pultjának támaszkodik. Próbálja kiszámítani, vajon ágyba tud-e vinni. – Nos, üdvözöllek Minneapolisban!

Igen, régen volt már. Túlságosan is régen. Egy évvel ezelőtt kellett volna visszajönnöm. Vagy két évvel ezelőtt.

A mikro jelez a háta mögött. Elkészült a lehangoló ebédem. Arrébb megy, és hagyom, hogy megpillantsa az olcsó, kalóriaszegény márkanévet, mielőtt megfogom a pulton hagyott dobozt, és a szelektív kukába hajítom. Rosszul állok anyagilag, és próbálom leadni azt az utolsó három kilót. Ezt látja.

Igazság szerint majdnem biztosan gazdagabb vagyok nála, és a tennemel sincs semmi baj. Működik, elég fitt vagyok, és senkinek sem kell tökéletes test, hogy szexeljenek velem. A szex a legolcsóbb árucikk, és bármelyik test áruba bocsátható. A szerelem nem érdekel, így hát nem aggódom azon, vajon mit gondolnak rólam a partnereim. A szégyen hiánya leegyszerűsíti a dolgokat.

Azonban az efféle önbizalom rettenettel töltené el Stevent, ezért inkább szégyellősen elmosolyodom, és kiveszem a mikróból az alacsony zsírtartalmú Sztroganov-bélszínemet.

– Jól néz ki – hazudik, mintha nem látná a szarszínű szószkupacot a félig ernyedt, félig szétfőtt tésztahalom tetején.

– Kérsz belőle? – kérdezem.

Túl nagyot nevet ezen.

– Veszek inkább egy húsgolyós szendvicset odalent. – Férfias táplálék. Hús és golyók, méghozzá egyszerre. – De köszönöm – teszi hozzá élénken. – Hozhatok neked valamit, amíg kint vagyok? Egy kávé?

– Nem, kösz. Hoztam otthonról egy kis teát.

Igazság szerint utálok a teát, de érte megiszom: langyosan és gyengén.

– Nos, nagyon örülök, hogy megismertelek, Jane. Találkozunk még?

– Szinte garantálom.

Amikor felnevet, büszkén elvigyorodom. Kacsintással jutalmaz.

Elmegy, hozzálátok a zsírszegény Sztroganovhoz, és kinyitom a táskámba rejtett papírkötésű könyvet. Az olvasás a kedvenc hobbim. Erről nem kell hazudnom.

3. FEJEZET

NEM ARRÓL VAN SZÓ, HOGY NINCSENEK ÉRZÉSEIM. Valamennyi azért akad, csak az a helyzet, hogy általában el tudom dönteni, mikor érzem őket. És ami fontosabb, azt is, hogy mikor ne.

Nem hinném, hogy így születtem. Arra gyanakszom, túl mélyen éreztem a dolgokat, és az agyam újrarahúrozta magát, hogy megvédjen.

A szüleim élnek, együtt vannak, és gondolom, szeretnek is. De úgy szeretnek, ahogy egy felelőtlen gyerek szereti a háziállatát. Egyik nap túl sok figyelem, másik nap teljes elhanyagolás. Ezt a gyakori változást nem éltem volna túl gyerekként, ezért az agyam megtanult felülemelkedni rajtuk. Már nem is kell gondolkodnom ezen. Természetes. Megfigyelem az emberek érzéseit, de ritkán veszek részt bennük.

Időnként beszélek a szüleimmel, de csak karácsonykor kezdeményezek én. Ha véletlenül Oklahomában járok, beugrom egy kicsit – de valójában ki jár véletlenül éppen Oklahomában? Mindkettőjük születésnapjára pénzt szoktam küldeni. Mindig szükségük van rá.

Nem utálom őket; csak nem értem, miért érzik úgy az emberek, hogy újra és újra próbálkozniuk kell a kártékony családtagjakkal szemben. Tudom, kik a szüleim. Nem ők a legrosszabbak, de

attól még borzalmasak, és nincs szükségem az életembe rongyoló káoszokra, ami ráadásul mindig olyankor érkezik, amikor nem számítok rá. Még egészen fiatal koromban elhasználták az összes lehetőségüket arra, hogy bántsanak, most már akkor sem tehetnék, ha akarnák. Ennyi.

Amikor karácsonykor felhívom őket, meghallgatom a történeteiket a sikertelenségeikről és a balszerencséjükéről, cserébe pedig felajánlok néhány sztorit a malajziai munkámról és az életemről. Elmesélik, mit csinál a testvérem, Ricky. Vele nem beszélek. Nincs mit mondanom egy paraszt seggfejnek, akinek a ritkaságzámba menő börtönmentes időszakában sikerült öt gyereket csinálnia négy nővel.

Ez a családom.

A barátaim pedig... nos, az ismeretségünk első napjától Meg volt a legjobb barátom. De ő meghalt.

4. FEJEZET

EGY HÓNAPPAL EZELEŐTT még egy nagy ázsiai gyártókonglomerátum amerikai export-import ügyvédje voltam. Gyönyörű apartmanban éltem egy modern, nyugati luxussal felszerelt sokemeletes házban Kuala Lumpurban. Mindig is viccesnek tartottam, hogy a kivándorolt amerikaiak ritkán főznek bármit is, mégis a legnagyobb, legjobb konyhai gépek kellenek nekik. Ez alól én sem vagyok kivétel. Imádtam a fényes, hat gázrózsás tűzhelyemet.

Panoráma nyílt az egész városra, ami napközben meglehetősen barna és homályos volt, azonban éjjel univerzumként csillogott. Partikra jártam. Partik pedig mindig akadtak. Designer ruhákat és cipőket vásároltam. Nincs szükségem gyönyörű dolgokra, de nagyon kedvelem őket.

Most egy lepukkant, egyszobás lakásban élek három háztömbnyire az új munkahelyemtől. Azért bérlém, mert közel van az irodához, és mert az árához képest – ami alacsony – biztonságos. Az órabérem által biztosított alamizsnából majdnem megengedhetném magamnak, hogy hosszú távon itt éljek. A bútorokat mind olcsón bérlém.

A malajziai munkáltatóm úgy tudja, hogy egy haldokló rokonról gondoskodom. Most már csak kevesebb, mint ötven napom van erre a kis kalandra. Ha tovább maradok, elveszítem az állásomat.

Márpedig szeretem a munkámat. Szeretem a Kuala Lumpur-i társasházamat. Vissza akarok menni oda – de csak akkor, ha végeztem ezzel.

Minneapolist is szeretem, de örömmel fogom elhagyni. Túl sok minden emlékeztet itt Megre. Vagy azt kellene akarnom, hogy maradjak, hogy emlékezzek rá, és azt játszhasam, hogy bármelyik pillanatban összefuthatunk? Nem tudom, hogyan működik a gyász. Ötletem sincs, mire számítsak, vagy hogy egyáltalán mit kellene akarnom.

Akárhogy is, az én fajtám nem igazán szokott aggódni a jövő miatt. Ha elveszítem a munkámat, eladhatom a malajziai lakást, és New Yorkba költözhetek. Manhattant mindig is imádtam. Meg életerejé helyett talán függhetnék a város örült lüktetésétől, hogy ember maradjak. Minden utcán és minden épület minden emeletén melodramák zajlanak. Talán jót tenne, ha efféle érzelmekkel lennék körülveve.

Kuala Lumpur is ilyen, de nem beszélek annyira jól malájul, hogy úgy igazán elmerülhessek benne. Minneapolis nyáron nem rossz, télen viszont túl üres. És túl sok bennem ahhoz a jég, hogy együtt éljek a sötétséggel és a hideggel.

Ma nem futok össze Stevannel a pihenőszobában. Aggódni kezdek, hogy nem keltettem fel az érdeklődését. Amikor tőlem két asztalra csatlakozik egy felügyelőhöz, leveszem a kardigánomat, és szórakozottan játszom a ruhám legfelső gombjával. Begombol, kigombol. Begombol, kigombol. Hagyom, hogy az ujjam hegye megpihenjen a bőrömön. Lejjebb húzom. Amikor felnézek, látom, hogy figyel. Nagyot nyelek, elmosolyodom és szégyenkezve lehajtom a fejemet.

Néhány másodperc múlva rápillantok. Kacsint. Hagyom, hogy lássa ahogy kuncogok.

Mindent egybevetve nem rossz előadás. Remélem, működik.

Fél hatig dolgozom, aztán hazamegyek a kopott lakásomba, aminek az egyik fala közös egy egyedülálló apukával, aki hetente három

nap láthatja a gyerekeit. Időnként szeretem hallgatni a gyerekei visongó nevetését. Ma izgatottan várják, hogy elmenjenek halloweeni jelmezt venni. Gyűlölöm őket a boldogságukért és az emlékeim miatt.

A második egyetemi évünkben Meg rákényszerített, hogy jelmezbe bújjak. Tízéves korom óta először vettem a fáradságot. Ő szexi ápolónő volt, én szexi tanár néni. Az egyetemi jelmezek lényege természetesen a szexi rész volt és működött is. Aznap éjjel megfektettek, ő pedig megismerkedett egy fiúval, aki később a barátja lett. Azt hiszem, Kevinnek hívták. Egyetemista fiúhoz képes rendes volt és kedveltem is, habár csak három hónapig tartott a kapcsolatuk.

Meg mindig gyorsan és nagy intenzitással lett szerelmes, én pedig értettem ahhoz, hogy teret hagyjak neki. Ez volt az én szerepem a szerelmi életében: hogy ott legyek, amikor az egész széthullik. Hogy segítsék neki megérteni a túlélés és a továbblépés logikáját, amikor nem látott át a könnyei záporán.

Ő is részt vett az én szerelmi életemben, biztatott, hogy adjak esélyt minden srácnak. *Kedves! Kedvel téged! Annyira helyes!* Az egyetemi randijaim nagy része csakis az ő kedvéért valósult meg. Hogy egy kis időre megpróbáljam úgy, ahogy ő csinálja. A szexet és a fizikai közelséget szerettem, de ahhoz a részhez sosem tudtam elérni, amikor megnyílunk egymás előtt.

Miért tettem volna? Az emberek fájdalmat okoznak. Még a jó emberek is megbántják a szeretteiket. Mindnyájan ezt csináljuk, nem tehetünk róla. A legtöbben nem vagyunk gonoszak; csak ostobák és hibásak, és nem vigyázunk másra. Meg úgy gondolta, a fájdalom megéri a vele együtt érkező jó érzéseket is. A legtöbben így gondolják. Ez hajtja őket.

De hogy engem mi hajt? Nem tudom. Gondolom, az apró örökök. A kávé. A csokoládé. A verseny. A selyemruhák. Forró fürdők

a hideg napokon. Ha nyerek. Az elégedettség, amikor látom, hogy pontosan olyanra formálom az életemet, amilyenre én akarom.

Ja, és most éppen az ajtóm előtt álló apró gyermekek fecsegése iránt érzett gyűlöletem. Lehunyom a szememet, és elképzelem, hogy Meg, nem pedig valami idegen az anyjuk.

Gyerekeket akart. Akart egy férjet és egy fehér deszkakerítést és hintát a hátsó kertbe, és én is ezt akartam neki. Csodálatos anya lett volna, tele szeretettel és figyelmességgel. Minden ünnepre feldíszítette volna a házat. Sok sütit sütött volna, és nem bánta volna, hogy a gyerekei rumlit csinálnak a csokireszelékkel és a cukormázzal.

És sosem tűnt volna el zsinórban három napra, hogy Choctaw kaszinókban múlassa az időt a barátaival. Sosem hagyta volna otthon a lányát torokgyulladással és olyan magas lázzal, amitől egzotikus állatokat hallucinál. Sosem adta volna ki a szobát idegen férfiaknak.

Meg sosemvolt gyerekeinek elképzelése keserédes vágyódással tölt el. Úgy duzzad bennem az érzés, hogy elgondolkodom rajta, vajon én magam képes lennék-e efféle szeretetre. Talán szülhetnék egy gyereket és szerethetném úgy, ahogyan Meget.

De nem. Meg gyerekkora tele volt anyai szeretettel, így el tudta fogadni az én hideg logikámat, akárcsak egy hűsítő krémet. Azonban a gyerekek nem nevelkedhetnek nyugalmon és távolságtartáson. Szeretet is kell nekik. Ölelések és kuncogás, és határtalan melegség. Ha ez valaha meg is volt bennem, már nincs. Üres vagyok.

Azaz nem üres. Megteltem bánattal. Ahogy a gyerekek elhaladnak az ajtóm előtt, eltakarom az arcomat, és szorosan lehunyom a szememet, mert még az üres falaknak sem akarom megmutatni a sebezhetőségemet.

Szükségem van Megre, de ő sosem lesz már itt.

5. FEJEZET

HÉTFŐN STEVEN ÚJRA RÁM TALÁL a pihenőszobában. Nem igazán jöhet oda az asztalomhoz, ha beszélgetni akar velem, mert egy nyílt, íróasztalokkal és alacsony falú fülkékkel teli szoba közepén helyezkedik el, az egészségbiztosítás-adminisztráció pedig unalmas munka. Ha leáll velem dumálni, az egész emelet észreveszi, hogy érdeklődik irántam.

Ez így jó nekem. Kénytelen tervet szőni, hogy találkozzunk. Előre kell gondolkodnia. Ez kívánatosabbá tesz, mint amennyire valójában vagyok.

Úgy teszek, mintha nem venném észre, hogy az ajtóban áll. Őszintén szólva mélyen belemerültem a könyvembe, és sajnálom, hogy vissza kell ugranom a valóságba. Vagy a valótlanságba. Ebbe az akármibe. Azonban amikor megköszörüli a torkát, felnézek, és elmosolyodom.

– Jaj, szia!

– Helló, Jane! Arra gondoltam, ehetnénk egy szendvicset. Gondolom, nem vagy ismerős a környéken. A kedvenc helyem csak egy háztömbnyire van innen. A Gordo's. Kipróbáltad már?

– Ó, sajnálom. – A zúgó mikro felé intek. – Már készül az ebédem.

Megnézi a pulton hagyott dobozt. Spagetti, alacsony zsírtartalmú húsos szósszal.

– Járulékos veszteség – mondja. – Dobd a kukába és veszek neked valami jobbat!

Nevetek és a fejemet csóválom.

– Nem lehet, de köszönöm.

– Akkor holnap?

Lepillantok és szégyellősnek tettetem magamat, valójában pedig próbálok rájönni, hogy az igen vagy a nem válasz keltené-e fel jobban az érdeklődését. Valószínűleg benne kellene maradnom a hajszában, de egy kicsit unom már a sok tervezgetést, és nem szeretném ennyire a játék elején megsebezni az egóját. Meghozom a döntést, és megkockáztatok egy igent, de nyilvánvaló habozással fűszerezem.

– Valószínűleg nem jó ötlet...

Elmosolyodik, mert tudja, hogy az ösztöneim ellenére beadom a derekamat.

– Dehogynem, remek ötlet.

– Úgy gondolod?

– Határozottan. Holnap?

– Oké. Rendben. Holnap.

Kihúzza magát, kidüleszti a mellét, majd a könyvem felé biccent.

– Mit olvasol? – Felemelem, hogy elolvashassa egy híres thriller-szerző nevét. Steven elhúzza a száját. – Ponyva?

– A kedvencem.

– Én csak ismeretterjesztő irodalmat olvasok.

Zavarba akar hozni, de az az igazság, hogy egy Stevenhez hasonló férfi nem akar elmerülni valaki más világában. Az túl nagy hatalmat adna a könyv szerzőjének. Steven az ilyesmitől túl kicsinek érezné magát.

Nem törődöm a színjátékkal, és úgy teszek, mintha nem érteném a szándékos sértést a helytelenítésben.

– Ismeretterjesztő irodalmat? Mifélet?

– Többnyire az USA történelmét. Polgárháborús dolgokat.

– Ó. Azta. Láttam azt a Ken Burns-dokumentumfilmet.

– Nincs vele baj, csak elég átlagos.

Sem a könyveim, sem a tévészési szokásaim nem elég jók neki. Viszsa kell fojtanom a vigyoromat. Ha egy bárban lennénk, már régen elküldtem volna a fenébe, ezúttal azonban azt kell elhinnem, hogy ő jobb, mint én. Igényesebb. Valószínűleg elnézést kellene kérnem az alsóbbrendű preferenciáimért, de hagyom a picsába. Ma nincs hozzá elég türelmem.

A mikró jelez. Felállok, hogy kinyissam, majd a pultra teszem a műanyag tálcát, és lehajolok, hogy megbökdössem az ételt. A ruhám puha, rózsaszín és világosbarna anyaga előrehullik, hogy felfedje csipkés, fehér melltartómat.

Lehámozom a műanyag fóliát, és elfintorodom, mintha a spagetti nem főtt volna meg teljesen. Amikor felnézek, Steven elkapja a tekintetét a dekoltázsomról.

– Jobb, ha indulok – mondja. – Találkozunk holnap délben a liftnél!

– Remekül hangzik!

Megkönnyebbülök, amikor elmegy. Részben azért, mert tovább olvashatok, részben pedig azért, mert tudom, hogy bekapta a horgot. Cél elérve.

A randizás sosem okozott számomra nehézséget, pedig nem vagyok gyönyörű, de az emberek kiszámíthatatlanok a vonzódás terén. Lehet, hogy Stevent egy tündéri kis fitos orr izgatná fel a legjobban,

de lehet, hogy csak a napbarnított szőkékre áll fel neki. Az ilyesmit távolról nem lehet előre tudni.

Azt azonban tudom, melyik érzelmi gombokat kell megnyomni. Tudom, mit szeret a nők személyiségében, a manipuláció pedig a specialitásom. Ennek ellenére lett volna másik tervem is, ha felém se szagol, ám erre eddig semmi szükség. Ezek szerint még a színvonal alatti szórakozási szokásaim ellenére is elég jó vagyok Stevennek.

Gunyoros horkantás kíséretében viszem az asztalhoz az ebédemet, aztán hátradőlök a könyvemmel. Imádok elveszni valaki más világában. Szeretem megtudni, hogyan működik mások élete – még ha nem is értem.

Az igazat megvallva, a kitalált emberekkel sokkal jobban kijövök, mint az igaziakkal. A fiktív történetekben szereplő döntéseknek muszáj, hogy legyen értelmük. Az idővonal racionálisan halad előre. Elmagyarázzák az érzelmeket. A szereplők úgy érzik magukat mások cselekedeteinek hatására, ahogy kell. Senki sem marad benne egy-egy rossz helyzetben a magatehetetlenség vagy az önbizalomhiány miatt. Abból igazán szar történet lenne. De a valódi életben... Édes istenem, a hús-vér emberek olyan ritkán viselkednek úgy, hogy jobbra fordítsák a körülményeiket.

De miért?

Miért, miért, miért? Ez az egyik olyan dolog, amit sosem fogok megérteni. Csak annyit tudok, hogy a könyvek jobbak.

A telefonom pont akkor kezd vibrálni, amikor becsukom a könyvet. Meglepődöm ezen. Senki sem szokott felhívni. Senki, kivéve – aha, az anyám az, az igazi telefonszámomról ide irányítottam át a hívást. Nem törődöm vele, hagyom, hogy a hangposta jelentkezzen

be. Tudja, mit kell tennie. Nem akarom felvenni és ráhozni a szívrohamot vagy ilyesmi. Nem él egészséges életet.

Kihajítom az ebédem maradékát, megtöltöm a vizespalackomat, és megvárom, hogy csilingeljen az üzenet. Nem igazán akarom meghallgatni, mit mondott, mégis megteszem. Amikor visszaérek az asztalomhoz, írok neki egy csekket nyolcszáz dollárról, ellopok egy borítékot az írószeres szekrényből, és kikönyörgök egy bélyeget a recepcióstól. Öt perccel később az anyám és a lerobbant kocsija már nincsenek a gondolataim között.

Tíz éve még visszahívtam volna és faggatózom, hogy biztos legyen benne: a pénz tényleg autójavításra kell, nem pedig a bátyám óvadékára. De már nem érdekel. Megér ennyi pénzt, hogy ne kelljen törődnöm velük.

Lehet, hogy valahol szeretem őket, mert nem muszáj pénzt küldennem, mégis megteszem. Vagy talán szörnyetegnek érzem magamat, amiért semmit sem érzek, a pénz pedig könnyű gyógyszer. Ötletem sincs, de nem is pazarlom az időmet arra, hogy gondolkodjam rajta. Folytatnom kell az adatbevitelt.

6. FEJEZET

– SZÓVAL, ITT NŐTTÉL FEL? – kérdezi a marhahúsos szendvicse felett.

Vagy ez, vagy húsgolyók. Ez a fickó nem eszik tonhalat meg csírát. Jól megrágok egy falat salátát.

– Pár évig itt jártam gimibe. Sokat költözködtünk.

– Katonacsalád?

– Nem, csak én meg az anyukám.

– Nehéznek hangzik.

– Nem is tudom... Amikor csak mi voltunk, nem volt semmi baj.

De ő mindig ki-be mászkált a kapcsolataiból. Az a rész nehéz volt. Sok férfi ijesztő volt.

– Sajnálom – mondja.

Talán még komolyan is gondolja.

– És te? – kérdezem. – Neked minneapolis-i a családod?

– Persze. Apukám és a felesége itt élnek, az anyukám pedig Rochesterben. A nővérem Milwaukeebe költözött, de az öcsém is a közelben lakik. Elég sokszor gyűlünk össze.

– Jól hangzik. Nekem nincs több családtagom.

– Apukád?

– Ó, nem. – Megrázom a fejemet és a salátán tartom a tekintetemet. – Őt nem igazán ismerem.

– Az nehéz lehet.

– Nem tudom. Úgy hallottam, nem volt jófej. A te apukád milyen?

– Az én apum a legjobb. Igazán remek férfi. Tulajdonképpen lelkes. Saját gyülekezete van.

A salátától égni kezd a gyomrom, de az is lehet, hogy Steventől lett savam. Ennek ellenére kihúzó magamat, és ragyogó mosolyt villantok.

– Keresztény vagy?

– Természetesen. És te?

– Igen, de egy kissé elhanyagoltam. Az exem nem volt hívő. Évek óta nem jártam már templomban.

– Hát akkor járj!

– Lehet, hogy kellene. Egy ideje tényleg elég elveszettnek érzem magamat. Úgy értem... azta, tudod, mi a helyzet? Azt hiszem, igazad van. Már csak a gondolattól is jobban érzem magamat. Tudsz errefelé egy jó templomot?

– Nem. A miénk a külvárosban van. Habár kiváló hely. Mindenképpen nézd meg!

– Nincs autóm, de biztosan itt is találok valami jót.

Úgy néz körül, mint aki kételkedik ebben. Gondolom, neki nem elég fehér ez a környék.

Éppen elégszer jártam templomban. Ha az ember a vidéki Oklahomában nő fel, nincs menekvés. A szüleim időnként megtalálták Istent pár hétre, és egy-két hónapig jártunk a gyülekezetbe, ám a szabad vasárnap délelőttök ritkának számítottak a családomban. A lakókocsi-parkban késő estig tartott a szombat... és a kaszinóban meg a kocsmában is.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Akárhogy is, tapasztalatból tudom, hogy a külvárosi templomok a legunalmasabbak és a legkevésbé nagylelkűek. Mi mindig is a nagylelkűség után mentünk, a húzd-ki-magad-a-bajból mentalitásnak nem tudtuk hasznát venni. Ha a mise után nincs nagy batyubál, mi értelme odamenni? Anyukám mindig nagy feneket kerített neki, és ott maradt utána segíteni a takarításban. Azt a részt szerettem. Sok maradék akadt, és általában kicsempészett pár tálat.

– Köszönöm az ebédet – mondom harmadjára is.

– Semmiség. Nem bírtam volna végignézni, hogy megeszel még egy mikros kaját.

Így kell sárba taposni az önérzetemet, Steven.

– Nagyon szeretnék elvinni valamikor vacsorázni – teszi hozzá.

Úgy csinálok, mint aki zavarba jött. Fészkelődöm, és túl sokáig rágom a falatot, mielőtt válaszolok.

– Steven, én... én csak most kezdtem el itt dolgozni. Nincsenek szabályok a beosztottakkal való randizásról?

Legyint.

– Nem tudnák meg.

– Megláthatnak.

– Akkor gyere el hozzám, és főzök neked valamit!

– Nem mehetek át hozzád! Egy első randin? Én nem... Én nem vagyok olyan!

– Picsába. – A csuklómért nyúl, hogy leállítsa a hadonászó kezemet. – Elnézést kérek. Nem úgy értettem. Egyáltalán nem. Rendben?

Bólintok, de engedem, hogy lássa, a szexnek már a gondolata is kiborít. Egy nőnek nem lehetnek saját szexuális szükségletei. Az én szerepem az ellenállás. Ettől vagyok rendes lány.

– Komolyan beszélek, Jane. Nem arra gondoltam. Csak szerettem volna megvédeni a kíváncsi tekintetektől.